

Sygn. akt: I C 3281/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. w O.

sprawy z (...) z siedzibą w W.,

przeciwko H. K.,

o zapłatę,

oddala powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 3281/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 2611,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania. Powód na podstawie umowy cesji przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Pozwana K. nie wniosła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26.01.2016r. (...) S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz powoda bliżej niesprecyzowane wierzytelności.

W dniu 10.08.2017r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych (...), w którym stwierdzono, że według ksiąg funduszu pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 2611,08 zł.

(dowód: umowa ramowa cesji z aneksami k. 9-48; porozumienie k. 49; wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. Jednakże nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na okoliczność istnienia wierzytelności. Ponadto z samej umowy tej nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec strony pozwanej. W umowie wierzytelność taka nie jest wymieniona.

Powód wprawdzie załączył wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (vide k. 50) jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że powód nabył przedmiotową wierzytelność. Nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności. Dokument ten został sporządzony przez powoda. Jest niepodpisany i może nawet stanowić dowodu tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie określonej treści.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie są bynajmniej wydruki „zawiadomienia o cesji wierzytelności” z k. 51 (wydruk niepoświadczony za zgodność z oryginałem i wystawiony przez podmiot trzeci) oraz z k. 53 (wydruk nieopatrzony żadnym podpisem). Dowodem takim nie jest też wydruk „wezwania do zapłaty” (k. 55-56), który sporządzony został przez podmiot trzeci.

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z ksiąg funduszu (vide k. 8) – jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności – art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (DZ. U. 2014.157 t.j.; por. też wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, publ. OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2006 r. (V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849), w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar.

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jest profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się obrotem wierzytelnościami a tym samym miał możliwość zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego i złożenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawia się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania

dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 kc a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

Z uwagi na powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki